

Приключенията на понито
Юриз
и неговите приятели

Книга първа

Издателство „Фюм“

Съдържание

Как Бриз се появи
във фермата 6

Връщаме се
у дома! 17

Пожарът 11

Истински герои 23

Новият обор 29

Урок за
котета 39

Русалката 49

Вълшебното
семенце 59

Това е моето
място! 34

Нощният
посетител 44

Гривната
на Борчи 54

Как Борчи се появи във фермата

Край тополите зад реката, недалеч от града, имаше малка ферма. В тази ферма живееше синеоко момиченце с кестенява коса. То мечтаеше да си има пони, но баща му – господин Сабо, не искаше и да чуе за това.

– На нашето стопанство не му трябва толкова малко конче – повтаряше той. – Каква полза ще имаме от него? Никаква, нали...

Въпреки това Борчи, защото така се наричаше момиченцето, не се отказваше от мечтата си. Всяка вечер, когато затвореше очи, тя си представяше своето малко пони. Беше му измислила и име – Бриз.

Едно лято в града пристигна пътуващ цирк. Момиченцето си играеше в двора на фермата и отдалеч забеляза пъстрите фургони, които се клатушкаха по пътя сред облаци прах. То се загледа в тях и се опита да отгатне каква е тази необикновена шарена процесия. Когато цирковият керван наближи фермата, в една от клетките Борчи забеляза малко конче с чорлава грива. Погледите им се срещнаха...

Идването на цирка беше голямо събитие за градчето. Всички деца мечтаеха да отидат на представлението, а някои го гледаха по няколко пъти. Родителите на Борчи също я заведоха. Номерата бяха фантастични,

но момиченцето през цялото време чакаше само малкото пони.

Най-после на арената излязоха конете.

– Пази се, дребосъче! Ще те стъпчем – извикали към понито конят Светкавица. – По-нисък си от краката ми и не те виждам!

– Але, хоп! Але, хоп! Хайде, време е да смаем зрителите и да им покажем какво можем! – извика гресърът на конете, после се обърна към понито. – А ти върви в заграждението.

Заграждението беше оградено място до изхода на цирка, където децата идваха да се порадват отблизо на животните.

Малкото пони погледна тъжно след високите стройни коне и въздъхна. Знаеше, че никога няма да го приемат в тяхната труппа, защото краката му са къси като на куче. Понито отново въздъхна и тръгна към оградено място.

След номера на конете обявиха антракт и в заграждението нахлуха много деца. Те се спуснаха към понито. Всички искаха да го докоснат, надпреварваха се да галят гривата му и да се възхищават на кротките му очи. Понито от сърце се радваше на тази обич. В цирка антрактът му харесваше най-много.

Идваха все повече и повече деца, но Борчи не влезе с множеството. Тя изчака да наближи края на антракта и едва тогава отиде при малкия си любимец, за да му се порадва на спокойствие.

Втората част на представлението започна със световния номер на безстрашния тигър Кашкай. Старият тигър скачаше едновременно през три горящи обръча. Досегашните му изпълнения винаги бяха безупречни, но сега се случи нещо неочаквано. Кашкай не можа да улучи отбора на последния обръч, той излетя от ръката на дресъора и огънят опърли козината на тигъра. Той сякаш обезумя, с два скока прекоси арената и се втурна право към заграждението.

Животните, които в това време бяха там, изпаднаха в паника и побягнаха кое накъдето свари. Конете изпотрошиха дъските на оградата и се пръснаха, камилите се скриха зад балите сено, маймунките се метнаха на пилоните. Само малкото пони не успя да избяга навреме.

– Сега ми падна! – ръмжеше разяреният тигър. – След толкова години робски труд и аз заслужавам да се позабавлявам. Цял живот подчинение, цял живот само плъщение на бич и команди. А сега и този кошмарен огън!

Стъпка по стъпка Кашкай се приближаваше все по-близо до малкото пони, което отстъпваше към един от ъглите на заграждението.

Дресъорът зад оградата изкрещя някаква команда, но тигърът не му обърна внимание. Кончето стоеше като заковано. Известно време то не можеше дори да помръдне, но след това се случи нещо неочаквано.

– Няма да отхапеш и парченце от мен! – извика то и с един невероятен скок прелетя над главата на тигъра.

Кашкай изобщо не очакваше това. Дори не разбра къде изчезна плячката му.

Скокът на малкото пони беше изумителен, но приземяването – не съвсем. Кончето се стовари върху опашката на тигъра, той изрева от болка, обърна се и насочи напред остриите си нокти. Но улучи само въздуха, защото ужасеното конче вече препускаше презглава, колкото може по-надалеч.

Публиката не видя нищо от това, което се случи. Директорът не искаше да се създава паника, затова бързо повикаха на сцената един клоун, който започна да разсмява децата.

Скоро след това представлението свърши и зрителите се разотидоха.

По пътя към къщи Борчи подскачаше щастливо и изпреварваше родителите си. Най-после беше видяла отблизо пони и беше галила копринената му грива!

В това време малкото пони тичаше, без да спира. Струваше му се, че усеща във врата си дъха на Кашкай, затова препускаше с всички сили. Скоро се озова извън града и затича към гората. Стана късно и се смрачи. От умора понито на всяка крачка се препъваше в стърчащите от земята коренища на дърветата. Мъчеше го жажда, коремчето му се свиваше от глад. Изведнъж забеляза в далечината светлинка. „Навярно ще мога да се подслоня там до сутринта“ – помисли си кончето и като събра последните си сили, закуцука към светлинката.

Скоро стигна до хубава малка къща, заобиколена от спретнати сгради за животни, за сено и зърно. Портата беше открената.

– Ще приема тази отворена врата за покана – рече си понито и влезе в двора на фермата.

Приближи една от постройките и в носа го удари приятен аромат на сено. Кончето пристъпи от крак на крак, поколеба се и влезе. Обитателите на обора извърнаха глави към пришълеца и го огледаха с подозрение.

– Ти от небето ли падна? – изкудкудяка кокошката Клотилда.

– Ще ми позволите ли да вечерям и да си почина при вас? – попита учтиво понито.

– Влизай. Тук има достатъчно сено и за двамата! – прозвуча любезен глас от дъното на обора.

След като хапна малко и се подкрепи, малкият гост полегна да си почине и незабавно заспа.

Борчи се приготвяше за лягане.

– Прибра ли си велосипеда? – попита майка ѝ. – Може да забави през нощта.

– Ще изтичам да го прибера – отвърна момиченцето.

То вкара велосипеда в барачката за инструменти и пътъм надникна в обора. И – о, господи! – какво да види! Не можеше да повярва на очите си. Върху сламата до вратата кротко спеше едно малко пони.

Борчи изпищя от радост:

– Мамо, мамо, пони!

Момиченцето хукна към къщата. В следващата минута тичаше обратно, като дърпаше майка си за ръката.

Кончето се стресна от гласовете и се събуди. Огледа се наоколо с ококорени очи. Всичко му беше непознато. Дори не знаеше какви са някои от животните, защото беше израснало в цирк. Беше виждало камели, но не и козел. Откъде можеше да знае, че ще му се наложи да се разправя с този брадат разбойник?

– Мамо, виж! Виж какво сладко пони! – подскачаше Борчи. – Може ли да го задържа?

– И дума да не става! – чу се отвън гласът на бащата.

– Моля ви, моля ви! Много ми се иска! – продължаваше да настоява Борчи.